बालमोदिनी

कस्य महत्त्वं कस्मात् ?

● (सं) वेणुवरदः

अहमदशाहः जन्मना मुसलमानमतीयः सन् अपि कृष्णस्य महाभक्तः आसीत् । तस्य भक्त्या सन्तुष्टः कृष्णः तदा तदा दर्शनदानेन तम् अनुगृह्णाति स्म ।

कदाचित् अहमदशाहः उन्नताकारं शिरस्त्रं धृतवान् आसीत् । तदवसरे तस्य पुरतः प्रत्यक्षीभूतः भगवान् कृष्णः सविनोदम् अपृच्छत् - ''किम् एतत् शिरस्त्रं मह्यं विक्रेतुम् अर्हेत् भवान् ?'' इति ।

श्रीकृष्णस्य वचनं श्रुत्वा अहमदशाहे अपि प्रीत्युद्रेकः जातः । सः अपि विनोदस्वरेण एव अवदत् - ''अहं विक्रेतुम् इच्छेयं चेदपि तत् क्रेतुं धनं कुत्र अस्ति भवत्सकाशे ? धनाभावे शिरस्त्रक्रयणचिन्तनं न करणीयम्'' इति ।

''मम समीपे सम्पत्तेः का न्यूनता ?'' - कृष्णः अपृच्छत् ।

''महती सम्पत्तिः अस्ति भवत्सकाशे !! किन्तु सा तु परलोकसम्बद्धा !! तया मम किं प्रयोजनम् ?''

''अये ! किं मम उपेक्षा क्रियते भवता ?''

''न मया उपेक्षा कापि क्रियते । वस्तुस्थितिः उक्ता मया ।''

''किं भवान् माम् उपहसति ? एवं तर्हि अहमपि भवन्तं जनानाम् उपहासपात्रतां गमयिष्यामि । भवतः विषये अनादरं जनयिष्यामि । भवान् मम भक्तः इत्यतः अस्ति भवति जनानाम् आदरः । अहं लोके वार्तां प्रसारयिष्यामि यत् भवान् मम उपहासं करोति, वास्तविकी भक्तिः भवति नास्ति इति । तदा कोऽपि भवति आदरं न करिष्यति'' इति अवदत् भगवान् ।

तदा अहमदशाहः अवदत् - ''किं मां भाययितुम् इच्छति भवान् ? यदि मद्विषयकम् आदरं भवान् न्यूनीकुर्यात् तर्हि अहमपि भवद्विषयकम् आदरं न्यूनीकर्तुं प्रयासं कुर्याम् । 'भगवान् अल्पेन एव श्रमेण प्राप्यते । सः भक्तानां हृदयेषु एव वसति । हृदये दर्शनात् एव भगवतः दर्शनं प्राप्तुं शक्यम् । तस्य अन्वेषणं करणीयं नास्ति, क्वापि गन्तव्यं नास्ति, कठिनं तपः आचरणीयम् अपि नास्ति' इति अहं प्रचारं करिष्यामि । तदा भवतः महत्त्वमपि न्यूनं भवेत्'' इति ।

''भोः अहं भवति अनादरं न जनयिष्यामि । भवान् अपि मम महत्त्वं न्यूनीकर्तुं प्रयासं मा करोतु'' इति उक्त्वा भगवान् अन्तर्हितः जातः ।

अहमदशाहः 'कृष्ण कृष्ण, राधाकृष्ण !' इति नामजपम् आरब्धवान् । ●